

φόρους τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος ἀκτιῖ-
νας, τὸ φῶς, — τὴν θερμότητα, — τὴν
ζωὴν, διὰ ποῖον λόγον ἤθελον εἶσθαι;
ἁπέραντοι ἔζημοι, ἀκατοίκητοι, ἀκαλ-
λιέργητοι, ἐνῶ ἡ Γῆ, ἥτις δὲν εἶναι
εἰμὴ κόκκος ἄμμου ἐν τῷ ἄχανεῖ ἁ-
πεῖρω, ἔχει τοὺς κατοίκους αὐτῆς, τὰ
φυτὰ τῆς, τὰ ζῶα τῆς, ἀκόμη καὶ
ἐντὸς μιᾶς ὕδατος σταγῶνος;

Ἐφαψάμενοι τῆς συνιόμου ταύτης
σπουδῆς τοῦ πλανήτου Ἄρεως, ὅστις,
ὅπως ἡ Γῆ, οὕτω καὶ αὐτὸς, στρέφεται
περὶ τὸν ἥλιον, ἐτολμήσαμεν μνεῖαν
ποιῆσαι τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῆς
πληθύτητος τῶν κατοικημένων Κόσμων,
πέποιθότες ὅτι εὐάρεστοι τοῖς ἀναγνώ-
σταις γινόμεθα, ὅσων τὸ πνεῦμα ἀρέ-
σκεται ἐνίοτε νὰ ἐγκαταλείπη τὰ ὕλι-
κά τῆς γῆς ἐνδιαφέροντα καὶ πρὸς τὰ
μυστηριώδη τοῦ ἀγνώστου πρὸς μι-
κρὸν νὰ τρέπεται, πρὸς τοὺς σιωπη-
λοὺς αὐτοὺς κόσμους, τοὺς ἐπιπρεμα-
μένους, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ ἄχα-
νοῦς, καὶ οἱ ὅποιοι φαίνονται ὡς ἐρω-
τηματικὰ σημεῖα, τεθέντα ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ ὑπὸ τοῦ Πλάστου, πρὸς ἐξέγε-
ρσιν τῆς τοῦ ἀνθρώπου περιεργείας καὶ
ᾧθησιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀ-
ληθείας καὶ τοῦ ἀγνώστου.

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΝΗ

Τῷ φίλῳ Ι. Γ. Τσακσιάνῳ.

Τὸ πᾶν λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς παρέχεται καὶ φθίνει;
Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν εἰς τὴν ροὴν τοῦ χρόνου ὑποκύπτει;
Πρέπει τὸ ρόδον ἐν αὐτῇ τὸν σκῶληκα νὰ κρύπτῃ;
Πρέπει ὁ κόρος καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα νὰ οὐνῇ;

Οὕτως ἐγράφη! ἡ ζωὴ τοιαύτη εἶν', Ἑλένη·
Πρέπει τὸ μέλι τὸ πολὺ νὰ φέρῃ ἀγδίαν,
Πρέπει τὸ ὄμμα νὰ θαμβοῖ λυχνία ἀνημμένη,
Πρέπει τὰ μῦρα νὰ κινεῖν τοῦ ἀνθους ἀθυμίαν.

Μὴ ἀπορῆς· τὸν δρόμον τοῦ τὸ πᾶν ἐνταῦθα ἔχει.
Ὁ ἴστος τοῦ οὐ ἀνεῖ τὰ ὕψη ἀδαίνει,
Ἡ χρυσάλλις εἰς δροσερά, μυρόεντ' ἀνθὸν τρέχει
Καὶ ἀπελπίς ὁ δούστης εἰς χαῖνον μνῆμα βαίνει.

Οὕτως ἐγράφη! ἡ ζωὴ τοιαύτη εἶν', Ἑλένη·
Τὴν νύκτα διαδέχεται πραῦτελως πρῶτα,
Μετ' ἀνθοφόρον ἀνοιξὶν βαρὺς χειμῶν προβαίνει
Καὶ μετὰ ἔρωτα θερμὸν ἡ ἀδιαφορία.

Ταλαίπωρος! ἡγάπησας, ἀλλὰ ἰλησμονήθης,
Καὶ σοὶ ὁ πόνος ἔπρεπε νὰ πλήξῃ τὴν καρδίαν.
Μὴ δι' ἐκεῖνον, δύστηνος, τὰ πάντα δὲν ἡρνήθης;
Μὴ δὲν προσέφερες αὐτῷ ὑπερμετρεὶν λατρείαν;

Ἄ, ἐνέω, ἡγάπησας ὑπερβαλλόντως, φίλη·
Πάντοτε ἡ ἐπεβολὴ τὸν κόρον ἐπιφέρει·
Φιλεῖντα ἀποκείμενους ἐξ ἔρωτος τὰ χεῖλη,
Κ' εἰς διαχύσεις ἡ ψυχὴ χαρὰς μεγάλης σπαίρει.

Ὡ! ἂν σοὶ ἦνοιγόν ποτε τὰ στήθη μου, Ἑλένη,
Θὰ ἐκρυσπες τὸ πρόσωπον εἰς τὰς ἀδ' ἄς σου χεῖρας.
Εἶσαι καρδία συμπαθῆς, καρδία τεθλιμμένη,
Θὰ λυπηθῆς ἀκούουσα στόνους θρηνησῆς λύρας...

Ὁχι, δὲν θέλω, φίλη μου, ποτὲ νὰ σὲ λυπήσω...

Νὰ μὴ τὸ δῶσ' ὁ θεὸς νὰ σὲ λυπήσω, φῶς μου.
Καὶ πῶς! ἂν μοὶ ἀφῆρσας τὸ πᾶν ἐπὶ τοῦ κόσμου,
Εἰπέ μοι, εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ σὲ μισήσω;

Τί εἶπον; φύγε, σὲ μισῶ, κατηράμενὴ γύναι,
Δὲν θέλω τὰς θωπείας σου ἐπὶ τοῦ κόσμου πλεόν.
Μὴ μ' ἀτενίζης προσηνῶς, τοὺς ὀφθαλμούς σου κλίνει,
Ἄφες με κἂν τὸ παρελθὸν νὰ ἐνθυμῶμαι κλαίων.

Τὸ ἐνθυμῶμαι! πλὴν καὶ τί ἰδῶ ἄλλο μᾶς μένει,
Τί ἄλλο ἢ ἀνέμνησις ὀπαρτέτουσα τὰ στήθη;
Κατὰρα! πάντοτε ἐπὶ γῆς ὁ ἄρχη λοιπὸν ἡ λήθη;
Πάντοτε ἢ ἀνέμνησις τὰ στήθη ὅ' μαραίνει;...

Ὡ! παρεφέρην, λάμψις τις τῆς πόλεις εὐτυχίας
Τὸ βλέμμα μου ἐθάμβωσε καὶ ἄκων ἐπληνῆθην...
Μὴ με συμπόνει! τῶν θνητῶν τὸ ἔλεος ἡρνήθην
Καὶ μόνος πελαγοδρομῶ ἐν μίσῳ τρικυμίας...

Οἱμοι! δὲν ἔπρεπε αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ φέρης.
Ἐλ ἐν ἡ! ὄνομα δηλοῦν παντὸς εἰδους κακίαν.
Κλαίεις, τὸ βλέπω, στεναγμοὺς ἰδυνηροὺς ἐκφέρεις,
Ἀλλὰ συγχώρει· τ' ὄνομα μ' ἐγείρει τὴν μακρίαν

Μὴ με συμπόνει· τῶν θνητῶν τὸ ἔλεος ἡρνήθην,
Δὲν θέλω ὅμ' ἀνθρώπινον χάριν ἐμοῦ νὰ κλαίῃ·
Δὲν τὰ φοβοῦμαι τὰ δεινὰ, ἄλλο δὲν ἐφοβήθην
Ἐπὶ τοῦ κόσμου ἢ αὐτὸν τὸν χρόνον, ὅστις ρεῖ.

Οἱ νόμοι, ναί, τῆς φύσεως ποτὲ δὲν ἀλλοιοῦνται,
Ἡ γῆ πάντοτε στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά τῆς,
Οἱ ρύακες, ἀρδεύοντες τὰ δάση, ἐξαντιοῦνται
Κ' ἡ ἀνθρωπότης προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὰ δεσμὰ τῆς.

Δὲν διασφημῶ! μὴ φοκίξῃς, ὦ τεθλιμμένη κόρη·
Ἡ φύσις οὕτως ὥρισε καὶ οὕτω διατάσσει·
Ποκνή, παχέια ἡ χιών νὰ πίπτῃ εἰς τὰ ὄρη
Καὶ τὴν καρδίαν τῶν ὀνητῶν ὁ πόνος νὰ σπαράσῃ.

Μάτην λοιπὸν εἰήτησας παρηγορίαν, φίλη,
Εἰς τὰς χορδὰς τῆς λύρας μου, εἰς χαρωπὸν τι ἄσμα·
Εἰς ἄσμα πλεόν χαρωπὸν ἐσφράγισα τὰ χεῖλη
Καὶ εἰς τοῦ κόσμου τὰς χαρὰς ἄφωνον μένω φάσμα.

ΣΠΥΡ. ΤΖΑΝΟΘΗΣ.

ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΟ

Νεκρὸν, κλειστὸ καὶ ἄφωνο καὶ παραπονεμένον
Ὡσὲν κ' ἐμένα ὄρφανδ
Μένεις, ὦ κύμβαλο, βουδῶ,
Εὐὸ τὸ χαδευμένο.

Τὸ χέρι ποῦ σ' ἐχάδευσ' ἔγαινε τώρα πτώμα·
Ἐτραγουδοῦσατε γλυκῆ
Τραγοῦδι' ἀγάπης θαϊκῆ,
Καὶ τώρα εἶναι 'ς τὸ χῶμα!

Σὲ ἔγγιζε καὶ ἔψαλλες, ἔψαλλες κ' ἔτραγουδεῖ·
Τὲ δάκτυλὲ τῆς τὰ γλυπτῆ
Σ' ἔδιδαν γλῶσσ' ἀρμονικῆ—
Δὲν ἦτον ἀγγιλοῦδι;

Μῆνες ἐπὶ ἐπέρασαν ποῦ τ' ὄργανο 'βουδάθη
Καὶ ἄλλους τόσους μοναχὸς
Χτυπῶ τὸ στήθος ὁ πτωχὸς,
Κι' ὁ νοῦς μου δὲν ἐχάθη! . . .

.

Τρέμωντας σήμερ' ἀνοίξα τοῦ κύμβαλουτὰ στήθη,
Τὰ νόμιζα ζεστά, καυστὰ
Ἀπ' τῆς χειρὸς τῆς τὴν φωτῆς,
Μὰ ὁ νοῦς μου ἀπατήθη!

Γιὰ πές μου, κύμβαλ' ὄρφανδ, ἐν ἑλπίδες ν' ἀκούσης
Νανούρισμα τῆς νεκρικῆς
Πρῶτο τραγοῦδι' μου πικρὸ
Δάκρυ καρδίᾳς θρηνοῦσης;

Μὴ σοῦπε εἴταν σ' ἔγγιζε, τὴν ὑστερὴν ἡμέρα,
Ὅτι 'ψηλὰ θὰ τραγουδεῖ
Τοῦ Πλάστου πάντα τὴν φδὴ
Σ' τὸν γαλαγνὸν αἰθέρα;

Δὲν σοῦπε δτι ἤσυχ' ἔκατ' ἐμὲ περιμένει
Καὶ ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Νὰ μένης φίλος μου πιστὸς,
Νὰ κλαίῃς τῇ θαμμένῃ;

ΤΟΤΕ, ΗΔΗ

Ἀνοιξὶς ἦτον καθ' ὅλον τὸ ἔτος,
Ἐρως, ἐλπίδες, χαρὰ, εὐθυμία,
Γέλωτες, τέρψεις, ζωὴ ἀπὸ ρόδα,
Σώματα δύο, ἀλλὰ ψυχὴ μία.

Χειμῶν εἶναι ἤδη καὶ πάντοτε ψυχρὸς
Δάκρυα, πόνοι καὶ ἀδημονία,
Ζωὴ χωρὶς μέλλον καὶ μαῦρος ὀρίζων,
Σκότος καὶ χάος, ψυχῆς ἀγωνία.

ΕΛΓΕΘΝΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΥΑΚΙΝΘΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου
Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου
Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου
Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ βιβλίου

Περὶ ἐνός ποιήματος.

Γιὰ 'κείνας πῶχουν βρέφη, ὁ Παναγάκης
Ἐγραψ' ἕνα τραγουδάκι Νάνα-Νάνα,
Ἄλλ' ἀντὶ τὸ μωρὸ ν' ἀποκοιμᾷ,
Ἀποκοιμᾷ τὴ μάνα . . .

Δημοσιεύομεν σήμερον τὰ ἀνωτέρω δύο ἐπιγράμματα τοῦ φίλου ΥΑΚΙΝΘΟΥ, ἅτινα παρ' ἐλπίδα εὐρομεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφεῖρ. Σ. τ. Δ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Ἐν τῇ προηγουμένῃ
φυλλάδιῳ, σελὶς 180, στήλῃ Β', στιχ.
11, ἐγράφη, κατὰ τυπογραφικὸν λάθος,
Δημόκριτος ἀντὶ Ἡράκλειτος.